

ten om kloning af mennesker. Denne fremgangsmåde er ikke holdbar i længden. Også fremover vil man kunne forvente, at nye problemstillinger vil opstå med baggrund i nye teknologiske landvindinger, og flere råd og nævn vil snarere gøre forvirringen større end sikre afbalancerede beslutninger, der er i overensstemmelse med befolkningens ønsker.

Selv om der er betydelige forskelle på de konkrete problemstillinger, når det drejer sig om så forskellige emner som planter, dyr og mennesker, så er de grundlæggende tekniske problemstillinger meget ens, og de etiske overvejelser har ofte den samme karakter. I et vidensamfund udgør værdier en central referenceramme. Det er derfor afgørende, at høj etisk ekspertise knyttes til styrelsen, idet de bio- og genteknologiske problemstillinger på internationalt niveau altid diskuteres samlet ud fra såvel deres tekniske som deres etiske aspekter. Integrationen af etisk indsigt i styrelsen vil sikre, at Danmark kan få indflydelse internationalt, hvor der i tiltagende grad bliver spurgt til værdigrundlaget for forskning og industri. Derfor vil en samling af det genteknologiske område under én koordinerende myndighed med ansvar for såvel en tværfaglig sagsbehandling som for information og dialog både medføre en tiltrængt forenkling og tilgodese de udekede behov, der er så iøjnefaldende.

Det er åbenlyst, at de mange initiativer, der allerede eksisterer på området, repræsenterer vigtige ressourcer, som bør udnyttes i forbindelse med, at sagsbehandlingen samles i én myndighed. Det er således ikke meningen at fratage det videnskabetiske komitesystem ansvar eller kompetence, men derimod at stille en fagligt kvalificeret sagsgennemgang til rådighed for komitesystemet. Tilsvarende vil en koordinerende myndighed skulle høre relevante fagministerier inden for deres fagområde. Men samlet set vil der kunne opnås en forenkling af den konkrete sagsbehandling, som både vil sikre en ensartet og højt kvalificeret behandling, og som vil kunne mindske unødvendigt bureaukrati. I den sammenhæng er det væsentligt, at Danmark kan bidrage endnu mere konstruktivt til det lovforberedende arbejde i Europarådets og EU-Kommissionens regi. Her vil det være en uvurderlig fordel at kunne tilbyde en central kontakt-

flade, idet der ofte kræves hurtige svar eller meget speciel viden. I begge tilfælde vil en bioteknologistyrelse kunne reagere smidigt og kompetent til fordel for Danmarks placering i dette internationale miljø.

Med baggrund i den indsigt i konkrete sager, som en sådan myndighed vil opnå, kan der også defineres et ansvar for at overvåge den teknologiske udvikling både nationalt og internationalt og for at formidle denne indsigt til såvel politikere som befolkning. Et meget væsentligt ansvar vil være at sikre, at teknologiske huller i dansk ekspertise ikke opstår. Det vil derfor være hensigtsmæssigt at give Bioteknologistyrelsen mulighed for dels at fokusere den offentlige forskningsindsats på området ved samarbejde med andre forskningsrelevante myndigheder og dels selv at tage udrednings- og forskningsinitiativer på området. Herigennem kan der sikres et frugtbart samspil med den kommercielt finansierede forskning og udvikling, og almeninteresser vil kunne varetages, uden at de nødvendigvis har en kommerciel begrundelse.

Endelig må det være en afgørende vigtig opgave for Bioteknologistyrelsen at sikre borgernes medinddragelse i de overordnede principielle diskussioner om, hvilke udviklingsveje der skal prioriteres herhjemme. En tæt sammenhæng i Bioteknologistyrelsen mellem den konkrete sagsbehandling og den faglige indsigt vil kunne kvalificere den offentlige debat og sikre en tidlig varsling om nye problemområder, så den offentlige debat får langt større mulighed for at have reel indflydelse på udviklingen.

Samlet set vil en række eksisterende råd og nævn kunne nedlægges, og deres ansvarsområder vil kunne samles i én koordinerende myndighed. I sig selv vil dette kunne skabe den forenkling og det overblik, der mangler i dag, og det vil gøre det muligt at komme på forkant med udviklingen, så politiske beslutningstagere ikke vedvarende skal overrumples af nye udviklingsscenerier. For at sikre faglig kvalitet og politisk neutralitet bør den koordinerende myndighed etableres som en styrelse under et ministerium. Her synes Forskningsministeriet velegnet, da det bio- og genteknologiske områdes udvikling i udpræget grad afhænger af forskningsindsatsen herhjemme og i udlandet.